

Januari 2021

SONAR

*Informatieblad van de
Hervormde Gemeente
Benschop*

Meditatie

Psalm 1 vers 1 - 6 | Voorwoord van Gods liedboek

Heb je weleens het voorwoord gelezen van het liedboek dat in jouw kerk gebruikt wordt? Er zijn maar weinig mensen die dat doen. Het voorwoord van Gods liedboek (het boek Psalmen) is Psalm 1. Het begint met het woord *welzalig of gezegend*. De Bijbel zegt ons nergens dat God allerlei programma's zegent. We lezen dat God individuele personen zegent. Hij zegende Abraham, zodat deze een zegen voor anderen kon zijn. En Hij zegent ons zodat wij anderen tot zegen kunnen zijn.

Datgene waar jij je vreugde in vindt, zal je leven bepalen, dus wees zorgvuldig in waar je van geniet. Iemand die welzalig is, vindt zijn vreugde in de wet van de Heere (vs. 2). Hij verheugt zich zo sterk in het Woord van God dat hij het tijdens de dag *overdenkt*. Dat is voor de ziel wat spijsvertering is voor het lichaam. Wanneer je het Woord van God overdenkt, neem je het in je op.

De welzalige mens is als een boom (vs.3). Een boom heeft wortels. Het belangrijkste deel van je leven is je 'wortelstelsel'. Wees niet zoals de goddelozen, die zijn als het kaf (vs.4). Kaf heeft geen wortels. Het wordt weggeblazen door elk zuchtje wind dat langskomt. Je wortelstelsel is belangrijk omdat het je voeding bepaalt. Het bepaalt ook je stevigheid en je kracht, wanneer de storm opsteekt en de wind begint te loeien. Mensen kunnen je wortelstelsel niet zien, maar God wel. Als je bidt en het Woord van God overdenkt, zullen je wortels zich diep in Zijn liefde vasthechten.

Warren W. Wiersbe

Column

door Meindert Lodewijks

Nu onze kinderen wat ouder zijn krijgen ze een eigen mening. Toen ze nog klein waren hadden ze ook wel een eigen mening, bijvoorbeeld over de smaak van het eten en het tijdstip waarop ze naar bed moesten. Heel interessant natuurlijk, zo'n eigen wil, maar op die jonge leeftijd deed die mening er niet zoveel toe. Uiteindelijk moet er toch gebeuren wat wij als ouders wilden. Begrijp me goed, de kinderen werden natuurlijk volledig serieus genomen, maar als ouders weet je nu eenmaal vaak beter wat in het belang is van het kind.

Nu ze echter bijna het stadium van volwassenheid bereiken, begint hun mening een grotere rol te spelen. Het argument: "omdat ik dat zeg!", heeft al een tijdje niet meer de kracht die het vroeger had. Ook op andere vlakken van het leven zien ze dat de waarheid van de ouders niet per se hun waarheid hoeft te zijn. En zo hoort het ook. Ieder mens moet de mogelijkheid hebben vrij te zijn en een zekere onafhankelijkheid te hebben.

Een liedje zegt dat we een land van duizend meningen zijn, misschien wel 17 miljoen. En daar waar we op zoek zijn naar de ene waarheid, zijn het er steeds meer. En zijn zelfs alternatieve waarheden en feiten.

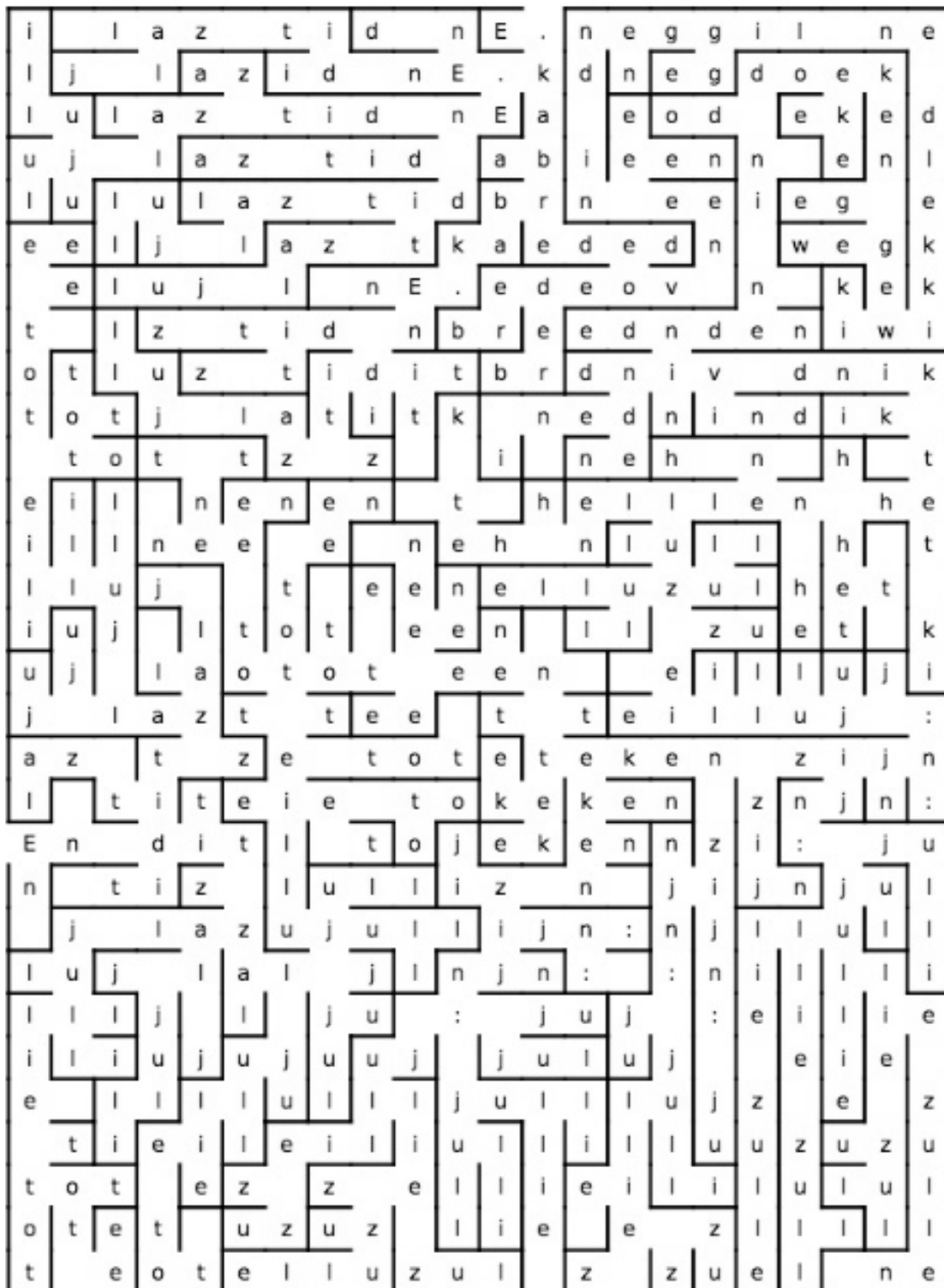
Onze waarheid is steeds minder verdraagzaam. Je bent een klimaatontkenner of een klimaatdrammer. Je draagt een mondkapje wel, of uit protest juist niet. De vrijheid van meningsuiting komt hierdoor zelfs in gevaar. En we hoeven hiervoor niet naar de wereld om ons heen te wijzen. Ook in de kerk kan het er wat dat betreft hard aan toe gaan.

Maar het kan ook heel verrijkend zijn, ook het gelijk van de ander te zien. Zonder daarmee je eigen gelijk of waarheid meteen op te geven. Bevrijdend om te ervaren dat mijn mening er in Gods waarheid niet altijd toe doet. Niet dat God onze mening of onze gevoelens niet serieus zou nemen. Maar onze mening, gebaseerd op onze beperkte kennis, is net als die van jonge kinderen zo onvolwassen. Wat weten wij nu eigenlijk, van God, van de wereld, van de mensen om ons heen?

Aan het einde van hoofdstuk 39 (HSV) legt Job de hand op zijn mond. Als God spreekt, heeft hij niets meer te zeggen. Dankbaar dat God door de Bijbel iedere dag tot mij spreekt. Zijn Woord is een lamp voor mijn voet en een licht op mijn pad.

Voor de kinderen

Doolhof. Wat zei de engel tot de herders?

Tegenwoordig moet je je studiepunten halen, anders mag je niet verder studeren. Vroeger was dat anders: Had je een pa met centen, dan kon je zo'n 'eeuwige student' zijn. Ook op de school van God raak je nooit afgestudeerd. Er valt altijd weer wat te leren. En vooral ook af te leren! Steeds weer ontdek ik dingen in mijn leven die niet goed zijn, gewoonte, eigenschappen en eigenaardigheden die ik me in de loop der jaren eigen heb gemaakt. Afleren is vaak moeilijker dan aanleren. Zou dat het zijn wat wordt bedoeld met: Worden als een kind? Onbevooroordeeld naar je medemens kijken, hoe jonger je bent, hoe beter dat lukt.

Wie zichzelf vernedert en wordt als dit kind, die is de grootste in het koninkrijk van de hemel.

Uit: Ontmoeten - Ina van der Beek

.....

Bericht vanuit de kerkenraad

Onze gemeente behoort bij de Protestantse Kerk Nederland en voelt zich verbonden bij de modaliteit van de Gereformeerde Bond. Dat is terug te vinden in het beleidsplan en vanuit die modaliteit richten we onze kerkdiensten ook in.

Nu ontving de kerkenraad vanuit het hoofdbestuur van de Gereformeerde Bond de mogelijkheid om een brochure te bestellen over wat de Gereformeerde Bond doet. Hebben we een idee waar zij voor staat? En wat dit betekent voor de gemeenteleden? En hoe staat dit in verhouding tot de volle breedte van de P. K.N.?

Misschien leven die vragen ook bij u en jou. Juist daarom biedt de Gereformeerde Bond een kennismakingsmap aan om over deze vragen na te denken en met antwoorden te komen. De kerkenraad heeft een aantal van deze exemplaren besteld en deze zullen de komende tijd achter in de kerk voor u klaar liggen. Neem er gerust mee, en lukt het niet om er mee te nemen dan brengen we er bij u thuis, belt u 0348-451636 (Van Vliet). Van harte aanbevolen.

.....

31 december | Lees Psalm 150

Laat alles wat adem heeft de HEERE loven. Halleluja! (Psalm 150:6)

Alles wat adem heeft, jubelt de dichter. Zelf lijkt hij volledig buiten adem. Woorden schieten hem tekort om God te geven wat Hem toekomt. Alle registers mogen open op deze oudejaarsavond. Terugblikken mag. Rouw is toegestaan. Maar blik ook vooruit. God is de grootste. Hij zal je vergezellen in het nieuwe, onbekende jaar. Laat je meevoeren op de tonen van dit lied. Voel de klanken resoneren in je hart. Ervaar hoe je wordt opgetild door dit hemelse slotakkoord. Notenbalk wordt drijfhout. Op toonladders naar Boven. Van tranendal naar triomfgeschal. Het geheim van de Hoogste is: Alles komt goed.

Open kaart | In gesprek met elkaar

Deze maand heb ik, Ilona van Ieperen, Ilse van der Stok geïnterviewd. Ze is 16 jaar en zit momenteel in 5VWO op de Passie in Utrecht. Ze werkt bij Ardi-fruit in de winkel en in de zorg bij de Isselwaerde. Ze geeft leiding bij de zondagsschool en helpt bij de crèche. Haar hobby is volleybal en ze houdt van gezelligheid met vrienden.

Wat is de essentie van samen geloven voor jou?

Ik denk dat samen geloven een goede manier is om elkaar aan te vullen en elkaar te stimuleren in het geloof. Ik heb goede ervaringen met kerkelijke activiteiten voor jongeren, zoals club en JV. Er worden gezellige, maar ook serieuze gelegenheden georganiseerd. Op deze manier praat je met elkaar over het geloof en kun je elkaar inspireren. Doordat je persoonlijke ervaringen uitwisselt, leer je andere visies kennen en ga je soms op een andere manier naar dingen kijken. Zo kun je elkaar als gemeente intern versterken. Ik merk bijvoorbeeld dat bepaalde twijfels en moeite worden weggenomen, als je er met elkaar over praat en over nadenkt.

Hoe kan onze gemeente jongeren enthousiast maken voor de Heere Jezus?

Ik denk dat door de jeugd actief te betrekken bij de diensten en dat je als kerk laat merken dat de rol die de jeugd speelt binnen de gemeente ook erg belangrijk is, dat ze zich er meer bij betrokken voelen en er enthousiast van worden. Zo worden er tegenwoordig steeds meer jeugddiensten georganiseerd, die door de meeste jongeren als erg positief worden ervaren. Er worden liederen gezongen die mij zelf erg aanspreken en die ik erg mooi vind. De thema's die besproken worden in deze diensten leggen de focus op vraagstukken die veel jongeren hebben en wat er speelt. Ook activiteiten als jeugdweekend, waarin je niet alleen elkaar, maar ook de Heere Jezus beter leert kennen, maken mij erg enthousiast.

Ik vond het leuk om mee te doen aan dit interview. Ik vond het fijn om met elkaar in gesprek te gaan en dieper over de vragen na te denken.

.....

Dank- en bidpunten

Wij willen danken voor:

- gezondheid, blijheid en vrijheid
- dat we weer het Kerstfeest mochten vieren!
- mensen die er zijn voor de ander, zó belangrijk, omzien naar elkaar.

Wij willen bidden voor:

- Alle mensen met verdriet, pijn en moedeloosheid
- onze predikant en de kerkenraad, om wijsheid en kracht in deze moeilijke tijd
- Vrede, échte vrede!

Ik waagde een gokje.....

Het is een reis van dertien minuten. 4,50 kan ik ermee besparen. Tenminste, als ik niet gepakt word. `Niet doen!` zegt een stemmetje. `Niet doen!` Maar mijn besluit staat vast. Ik trap nog een tandje harder, in de hoop dat ik zo het stemmetje tot stilzwijgen kan brengen. Maar zo raar: net of de woorden steeds indringender op me afkomen: `Niet doen! Niet doen!` Bah, wat naar! En toch staat mijn besluit vast. De 4,50 die ik ermee bespaar, heb ik veel te hard nodig.

Geïrriteerd fiets ik verder. Ha, daar is het station Middelburg al. Een plekje zoeken voor mijn fiets en dan snel verder. Tjonge, wat een drukte hier. O, daar zie ik nog een gaatje. Die rode fiets duw ik wat naar links. De zwarte een beetje naar rechts. Zo, nu past de mijne er precies tussen. Ik zet mijn fiets op slot en loop snel in de richting van de trap. Aan mij rechterhand is de incheckpaal. Ik loop er voorbij, zonder te blikken of te blozen. Gelukkig laat het stemmetje me met rust. En het is ook superfijn dat er bij dit station nog geen poortjes zijn waar ik doorheen moet! Anders zou mijn plan zeker mislukken. Toch is het net of er ogen in mijn rug prikken. Ik kijk achterom. Maar er is niemand die mij in de gaten houdt. Ik loop gauw verder. Ik ren de trap af en neem bij spoor 2 de trap naar boven. Nog een paar minuten, dan komt de trein. Gehaast kijk ik rond. Niemand op het perron die ik ken? Beter!

Ha, daar is de trein al! Waar zal ik instappen? Voorin? In het midden? Of achterin? Even goed kijken of ik de conducteur zie. Ik moet namelijk zo ver mogelijk bij hem vandaan instappen. Zo is de kans het kleinst dat hij me snapt. O, daar zie ik hem! Ik krab nog eens achter mijn oor. Tja, wat zal ik doen? Ik kan niet goed inschatten wat hij van plan is. Hij staat zo'n beetje in het midden en kijkt naar voren. Achterin stappen zou het beste zijn, maar dat red ik niet meer. Helemaal voorin, dat is toch het beste. Ik loop snel naar de voorste deur. Mijn hart bonst. Gaat dit weer lukken? Nog maar net ben ik binnen of de deuren sluiten zich. De trein vertrekt. Wat een nare wissels hier. Ik wiebel op mijn benen. Gelukkig kan ik me nog net vastpakken aan de stang. `Ho, blijf je staan?` Toch geen conducteur? Nee, gelukkig niet. Ik sjok verder. De trap op. Slim? Ik weet het niet. Ik plof op de eerste stoel neer. Hier heb ik een goed overzicht over de coupé. Als de conducteur langs de andere kant binnenkomt, heb ik de mogelijkheid om gauw weg te piepen. Op het balkon is een wc. Een mooie schuilplaats voor zwartrijders.

Tjonge, wat rijdt die trein langzaam. Veel langzamer dan anders. Van mij mag hij nu wel opschieten. `Even geduld, beste mensen, voor ons rijdt een vertraagde goederentrein`, klinkt het door het microfoontje boven mijn hoofd. `Dat wordt een extra reistijd van minstens tien minuten`, zucht ik. Tien minuten meer kans om gepakt te worden. Nee, rustig zit ik niet. Angstig kijk ik voor me. Met gespitste oren luister ik naar alles achter me. Stel je voor dat de conducteur achter me naar boven komt. Volgens mij hoor ik voetstappen. En een deur dichtslaan. Zou....zou de conducteur bij de machinist naar binnen gaan? Jammer dat ik niet even om het hoekje kan gluren. Maar weet je wat ik

doe? Ik pak mijn spullen. Werkelijk waar, ik zit hier echt niet lekker. Naar beneden durf ik niet. Grote kans dat ik hem daar in de armen loop. Stel je voor dat hij daar op het balkon staat. Ik loop naar achteren. Schichtig. Pff, wat heb ik het ineens warm. Maar het gaat goed. Zal ik hier maar neerstrijken? Ik plof op de stoel neer, wrijf het zweet van mijn voorhoofd. Hoe lang zal de reis nog duren? Aan de andere kant van het pad zit een deftige dame met een grote knot. Refo zeker. Ze werpt een geïrriteerde blik in mijn richting. Daarna kijkt ze mij recht in mijn gezicht. Blijkbaar stoor ik haar. Of zou ze iets van mijn onrust merken? Ze zegt niets. Maar 't is net of ze dwars door me heen kijkt. Zo vervelend.

‘Het volgende station is Goes.’ Gelukkig, ik mag eruit! Ik pak mijn spullen, loop de trap af. Tjonge, het is weer gelukt. Tenminste....? Ja hoor, daar zie ik het perron al. Nog even, dan zal ik de deur open kunnen maken. De trein staat stil. Maar wat is dat? De deur gaat niet open. Ongeduldig kijk ik om me heen. De deftige dame van zo-even staat naast me. ‘Ik denk dat we de volgende deur maar moeten nemen’, zegt ze. ‘Deze deur laat het afweten.’ Aardig dat ze me voor laat gaan. Opgelucht haal ik adem. Blij dat ik de trein uit ben. ‘Naar het werk?’ vraagt ze belangstellend. Ik knik. ‘Ja, inderdaad. Ik moet die kant op’, wijs ik, in de hoop dat ik snel van haar af ben. ‘O, dan loop ik gezellig even een stukje met u mee’, zegt ze. ‘Want ik moet ook die kant op.’ Pff, ook dat nog. Zo'n wildvreemde deftige dame. Niks aan. Ze keek me al zo doordringend aan toen ik in de coupé neerstreek. Net of ze me toen al doorhad. En nu ziet ze ook nog dat ik niet uitcheck. We lopen samen richting de uitgang. Het liefst zou ik hard wegrennen, maar het is net of mijn benen niet willen.

‘Niet doen! Niet doen!’ Bah, ineens is het stemmetje er weer. ‘Hier, nog uitchecken!’ zegt ze. ‘Of’ Opnieuw kijkt ze me weer doordringend aan. ‘Ik eh, nee’, hakkend probeer ik mezelf uit de narigheid te redden. ‘Zwartrijder?’ vraagt ze fluisterend. Gelukkig praat ze niet hard. Niemand die het hoort. ‘Weet je dat zwartrijden ten diepste stelen is?’ vraagt ze. Met grote ogen kijk ik haar aan. ‘Zo zie ik het niet’, zeg ik. ‘Ik vind het een sport om een gokje te wagen. En daarbij komt dat ik mijn geld meer dan goed kan gebruiken.’ ‘En toch is het stelen. Volgens mij weet je het drommelsgoed’, vervolgt ze. ‘Ik zag wel hoe onrustig je de coupé binnenliep. Toen vermoedde ik al dat je iets op je geweten had waarvan je wist dat het niet goed was.’ Diep in mijn hart weet ik het: ze heeft gelijk. Maar dat ga ik zeker niet toegeven. Wat heb ik met haar te maken, zo'n wildvreemde vrouw! Ik hoop dat ze snel doorloopt. Maar ze blijft treuzelen. Zelf houdt ze haar kaart voor de uitcheckpaal. Ik hoor de piepjes. Langzaam loopt ze naast me richting de trap. Ze kijkt me opnieuw aan. Streng, maar tegelijk ook vriendelijk. ‘Jaren geleden’, zegt ze, ‘zat jij bij mij in de kerk. Ik herinner je nog levendig. Jij zat bij mij op de jeugdvereniging. Je was een serieuze jongen. Een van de inleidingen van jou kan ik me nog goed herinneren. Het was een inleiding over ‘verslaving’. Mijn gedachten gaan snel. Hoe is het mogelijk? Ze heeft gelijk. Ze moest eens weten hoe diep ik nu in de schulden zit door mijn alcoholverslaving. Dan zou ze misschien iets begrijpen van de gokjes die ik waag.

Die avond zit ik op de bank. Onderuitgezakt, met een pilsje in mijn hand. Net als anders. Maar zo raar. Het smaakt zo vreemd. Het is helemaal niet zo lekker. Ik denk terug aan de deftige dame. Haar woorden waren scherp. `En toch is het stelen. Volgens mij weet je het drommelsgoed!` Ze had gelijk. Echt. Maar ik wilde het daar niet toegeven. Maar nu ik alleen ben, komt heel mijn leven terug. Stelen, drinken, geld verkwisten. `Je was een serieuze jongen`, zei ze. Ja dat was ik. Maar dat ben ik al lang niet mee. Ik heb de kerk verlaten. Ik ben de wijde wereld ingetrokken. Ik laat mijn halflege bierflesje langzaam door mijn handen glijden en zet het naast me neer op het stoffige tafeltje. Die deftige dame zou het hier werkelijk een puinzooi vinden, dat weet ik zeker. Overal stof, want stoffen doe ik nooit. Papieren en kranten; ze liggen zelfs op de grond. Er zit misschien nog wel belangrijke ongeopende post tussen, maar het boeit mij niet. Zelf heb ik er geen last van. Zolang ik hier ongestoord kan blijven wonen en slapen vind ik het best. Normaal duik ik na mijn zesde pilsje zo mijn bed in. Maar vanavond is het anders. `Laat die vrouw toch kletsen. Trek je niks van haar geklep aan joh. Je bent toch geen watje! Doe gewoon lekker waar je zelf zin in hebt. Kom op zeg!` Jongens, jongens, wat een gedachten rollen er door mijn hoofd. Het is een pure warboel daar bovenin. Het is nog erger dan hier in de kamer.

Wat moet ik? Zal ik nog even naar buiten gaan? Als het zomer was, wist ik het wel. Dan zou ik mijn brommer pakken en naar Zoutelande rijden en daar aan het strand even uitwaaien. Maar nu, midden in de winter, is dat geen optie. Het is donker en koud. Er zit niets anders op dan om maar binnen te blijven. Langzaam sta ik op. In mijn stoel kan ik het niet langer uithouden. Ik slenter naar de gang. Mijn iPhone moet ik hebben. Daar staan tig gave nummers op. Maar waar is dat ding? Zit vast nog in mijn koffer. Ik loop naar de voordeur en ga op mijn hurken naast mijn koffer op de grond zitten. Ik open het deksel en graai onrustig tussen mijn paperassen. Maar geen iPhone te vinden! Verschillende papieren rollen over de rand op de grond. Met een zwaai mik ik ze terug in de koffer. `Ik snap er niks van`, grom ik. Dan maar even boven kijken. Misschien heb ik mijn telefoon daar ongedacht uit mijn handen gelegd? Mijn ogen speuren in de kamer rond. Maar ook hier geen resultaat. Ik stamp met mijn voet op de grond. Niet te vinden. Ook dat nog! Na alle narigheid van vandaag kan ik dat helemaal niet gebruiken.

Muziek moet ik hebben. Nu. Heerlijke stampmuziek! Weet je wat? Boven op zolder, daar heb ik nog een doos met oude cd's. Sinds ik online muziek kan downloaden, komen die cd's er niet meer uit. Maar nu, wat een goed idee! Ik pak de stok met de haak om de vlizotrap naar beneden te trekken. Hebbes. Met een ruk trek ik de trap naar beneden. Ik klim omhoog, trek aan het koortje om de lamp aan te doen en kijk speurend langs de dozen op zolder. Ik loop naar een van de bananendozen in de hoek. Die zou het wel eens kunnen zijn. Ik ga op mijn knieën zitten om het deksel van de doos af te halen. Zo gemakkelijk gaat dat niet. Met twee handen sjoer ik aan het deksel. Ik krijg het er warm van. Nieuwsgierig kijk ik in de doos. Geen cd's dus. Maar het zijn oude hobbyspullen. Vroeger speelde ik vaak met treinen. Ik had een spoorbaan die ik met allerlei knopjes kon bedienen. Uren, uren en nog eens uren heb ik met mijn vrienden met dit spul gespeeld. Een goede tijd.

‘Je was een serieuze jongen.’ Ineens zijn die woorden er weert. ‘Jaren geleden zat jij bij mij in de kerk.’ Zou....zou er misschien hier op zolder....Niet aan denken! Niet een denken! Laat die vrouw toch kletsen. Trek je niks van haar geklep aan, joh. Je bent toch geen watje! Doe gewoon lekker waar jezelf zin in hebt. Kom op zeg! Weer kijk ik naar de doos met die oude hobbyspullen. Ik graai er wat in. Ik bekijk de prachtige rode, groene en blauwe treinen. Wat jammer eigenlijk dat alles nu hier in een doos staat. Ineens voel ik iets hards. Voorzichtig probeer ik het te pakken. Het is dik en zwart. Hoort het ook bij de treinspullen? Ik schud mijn hoofd. Het is mijn oude Bijbel. De Bijbel die ik kreeg toen ik van de basisschool af ging. Ik sla de harde kaft om en lees. ‘Zoekt Mij en leeft’ (Amos 5:4b)

Het is een paar weken later. *Zoekt Mij en leeft*. De woorden die ik voorin mijn oude Bijbel las, komen de laatste weken steeds in mijn gedachten. Ik kan ze niet vergeten. Maar tegelijkertijd weet ik er geen raad mee. Zoeken. Ja, ik was aan het zoeken. Aan het zoeken naar mijn iPhone. En toen ik die nergens kon vinden, zocht ik oude cd's om stampmuziek te kunnen horen. En wat kwam ik tegen? Een oude Bijbel met deze woorden. En ik vond nog meer. In die Bijbel lag een dubbelgevouwen oud foldertje. ‘Uitnodiging’, staat erop. ‘Hartelijk welkom op onze kerstzangavond op 24 december.’ En aan de achterkant: ‘Open kerkdienst op Eerste Kerstdag. Iedereen is van harte welkom.’ Onderaan het foldertje staat een naam met telefoonnummer. Ik denk diep na. Ineens weet ik het: het is de naam van een van de ouderlingen uit de kerk waar ik vroeger naartoe ging. Die man probeerde altijd weer mensen die nooit of niet meer naar de kerk kwamen te bereiken. Zou hij hiervoor met kerst weer zijn best doen? En heeft die deftige dame die ik pas in de trein zag ook nog iets met die man te maken? Het zou best kunnen. Ik wrijf met mijn arm langs mijn gezicht. Het zweet breekt me opnieuw uit. Zouden ze tegenwoordig nog zoiets doen in de kerk? En zou ik dan ook welkom zijn? Ik schud mijn hoofd. Vast niet. Voor zulke weglopers als ik is er heus geen plaats.

Ongemerkt is het weer laat op de avond. Ik giet het laatste slokje van mijn vierde biertje achterover. Hé, wat hoor ik? Het is de brievenbus, die kleppert. Toch maar even kijken wie er zo laat nog wat door de bus steekt. Ik zie een gekleurd papier. Op de voorkant staat: ‘Het wonder van Kerst. Ook voor jou? Met trillende handen pak ik het papier en ik lees verder op de achterkant. ‘Hierin is de liefde Gods jegens ons geopenbaard, dat God Zijn eniggeboren Zoon gezonden heeft in de wereld, opdat wij zouden leven door Hem.’ *Zoekt Mij en leeft*.

Zal ik met Kerst de stap durven maken, om opnieuw over de kerkdrempel hen te stappen? In eigen kracht durf en kan ik het niet. Ik denk terug aan die deftige mevrouw. Ze was streng, maar ook vriendelijk. Ik weet eigenlijk wel zeker dat zij voor mensen zoals ik bidt of ze die stap weer mogen maken. Maar zouden andere kerkmensen dat ook doen? Ik hoop van wel! Doe jij het ook?

Bericht over Lotte Overbeek

Hallo allemaal,

Hier weer een berichtje over Lotte. We zijn iedere week blij verrast met de vele kaarten die Lotte nog steeds krijgt. Bij Kempenhaeghe hebben ze dit nog nooit meegemaakt. Ook op het Sandt2 hebben we kennis gemaakt met de corona maatregelen, vergelijkbaar met de verzorgingshuizen. In april geen fysiek contact meer, alleen via het raam. Vanaf half mei mochten er twee vaste bezoekers alleen buiten zijn met Lotte of binnen op haar slaapkamer. Sommige medebewoners kunnen niet zelfstandig afstand houden, vandaar dat de woonkamer geen optie is. Het contact met de verpleegkundigen is hierdoor ook beperkter. Resultaat is wel, dat tot op heden daar geen corona is vastgesteld en ook geen klachten als zodanig. Lotte zou wel weer thuis mogen logeren, maar vinden dat zelf erg risicovol. Recent is er binnen een koffiekamer ingericht, waar je dan ook even kan zitten met Lotte. Contact met verpleegkundigen is daar ook makkelijker.

Lotte heeft het eerste half jaar veelvuldig gespuugd. Dit bleek te komen door de vitamine D die zij extra krijgt. Thuis kreeg zij dagelijks druppels, hier gebeurt dat 1 keer/maand door een ampul. Een verpleegkundige kwam met het idee, dit te halveren waardoor het probleem is opgelost. Wel een jaar naar gezocht.... In Nijmegen, is Lotte nog onder narcose geweest, voor haar gebit. Gelukkig bleek alles in orde. Recent zijn we met Lotte nog naar het WKZ in Utrecht geweest. Lotte heeft scoliose in haar rug, dit is een vergroeiing van de rug. Bij dit soort kinderen is dit nooit te voorkomen. Daar Lotte erg is gegroeid, is dit toegenomen en wordt dit besproken bij een speciaal scolioseteam. Mogelijk wordt hier een operatie voor gepland over 1 jaar, dan wordt de rug inwendig recht en stabiel(er) (vast)gemaakt. Dit loopt nog.

Met vriendelijke groet, Fam Overbeek.

.....

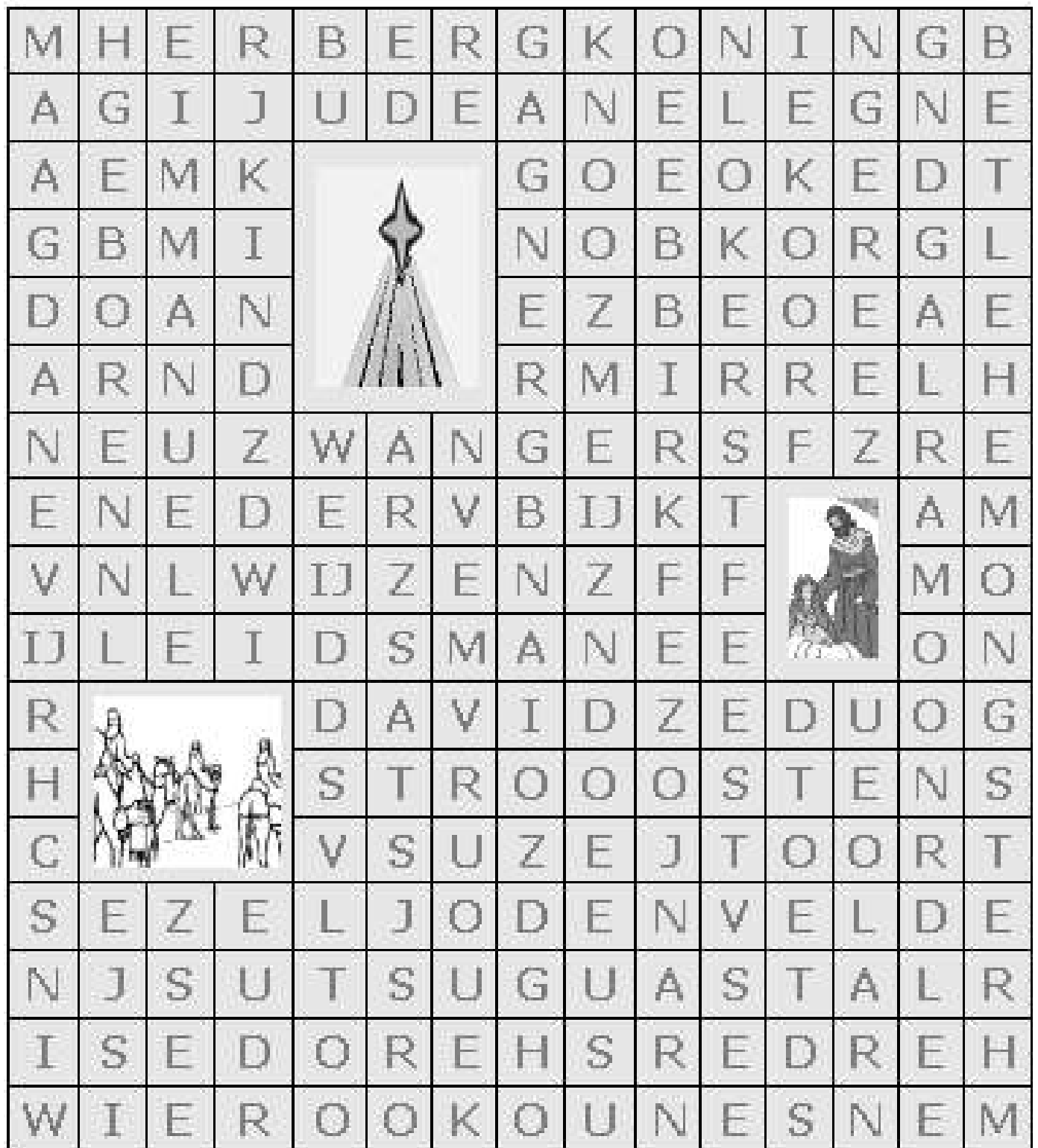
Houd moed!

Voor allen die in lijden, in nood of moeite zijn: God wil u helpen strijden, verlichten al uw pijn.	Hij zoekt u in uw zorgen, wil dat u Hem vertrouwt; bij Hem bent u geborgen, omdat Hij van u houdt.	Zijn liefde kent geen grenzen, Hij troost u met Zijn Woord; Hij hoort uw hartenwensen - Houd moed! Hij helpt u voort!
--	---	--

.....

Als je vol bent van jezelf, kan God je niet vullen.

Woordzoeker

KERSTFEEST
AUGUSTUS
MENSEN
INSCHRIJVEN
BETLEHEM
IMMANUEL
ENGELN
VREDE
LEIDSMAN
GEBOREN

OOSTEN
STER
VELD
KONING
MARIA
JUDEA
KOOR
ZOON
EZEL
HERBERG

JOZEF
JEZUS
MIRRE
JODEN
GOUD
STRO
ERE
KIND
STAL

HERODES
HERDERS
MAAGD
WIEROOK
DAVID
KRIBBE
ZWANGER
BAREN
WIJZEN

Agenda

Kerkdiensten zijn te volgen via kerkomroep.nl
of via het YouTube-kanaal 'Live Stream HVGM Benschop'

Week 53

Vrijdag 01-01; Nieuwjaarsdag

10:00 Ds. C. Bos

Week 01

Zondag 03-01

9:30 Ds. C. Bos

18:30 Ds. S.J. Verheij uit Barneveld

Week 02

Zondag 10-01

9:30 Ds. J.W. Hooydonk uit Oldebroek

18:30 Ds. C. Bos

Week 03

Zondag 17-01

9:30 Ds. C. Bos; doopdienst

18:30 Ds. A. de Wit uit Besoyen; Themadienst

Week 04

Zondag 24-01

9:30 Ds. J. de Wit uit Jaarsveld

18:30 Ds. W. Verboom uit Harderwijk

Week 05

Zondag 31-01

9:30 Ds. C. Bos; Nieuwe Sonar

18:30 Ds. M v/d Ruitenbeek uit Wilnis

Terugkerende activiteiten

Catechisatie (wekelijks)

- 12-15 jaar; maandag 19:00

- 16-18 jaar; dinsdag 19:00

- 18+; dinsdag 20:00

- belijdenisgroep; maandag 20:30

Kinderkoor (wekelijks); dinsdag 15:00

Kinderclub; 06-01, 20-01 18:45

Club 12-14 jaar; 15-01, 29-01 19:30

Club 14-16 jaar; 08-01, 22-01 19:00

JV 16+; 24-01 20:00

Going Deeper; 06-01, 20-01 20:00

Let op!

**Agenda onder voorbehoud
i.v.m. coronavirus**

De volgende Sonar verschijnt op: 31 januari '21

Inleverdatum: 10 januari '21

Redactie: Kees-Jan v/d Louw, Clazien Schep, Arie Schouten,

Sander Schouten en Maria van Vliet

Contact: red.hervormdbenschop@gmail.com